

“Hbd”

Joselito D. Delos Reyes

SAMAHIGIT SANDAANG BUMATI sa kaniyang 24th birthday sa Facebook kanina, isa lang ang inabangan talaga ni Bless, si Ex. Umasa siyang litanya ang mensahe ni Ex sa kaniya. Chronology ng mga pangyayari buhat nang ligawan siya nang dalawang linggo, naging sila nang mahigit anim na buwan, at nang maging ex si Ex na halos isang buwan na ang itinatagal. Iyong tipong magre-reminisce, iyong tipong magbibigay ng hint na pwede pa, may lugar pa para maging sila uli. Dahil ganoon si Ex—ang una niyang ex! O sige second kung isasama yung naging katuwaang “bf” niya nang isa’t kalahating araw noong fourth year high school—madaldal, madetalye, makuwento, mapaggiit dahil sa galing nito sa trabahong may kinalaman sa sales and marketing ng mga unit at piyesa ng traktora at bulldozer kahit pa forestry naman talaga ang kursong tinapos ni Ex sa UPLB. Bumati naman si Ex, “Hbd.” Walang ka-effort-effort. Ni hindi man lang yata pinag-isipan. Ni hindi man lang nakuhang mag-caps lock o magtuldok o mag-exclamation point, “Hbd.”

Inip na inip si Bless sa biyahe pauwi, nagmadaling maghapunan kahit maraming nag-aaya sa kaniyang maghapunan sa labas, at maglibre, dahil birthday naman niya. Matapos magpalit ng damit na pambahay, nagmadali siyang umupo sa sofa nang komportable para komportableng masagot ang lahat ng komportableng bumati sa kaniyang kaarawan sa Facebook. Tapos ganun lang ang bati ni Ex, “Hbd.” Mga alas-sais ng umaga dinutdot ni Ex. Bago siguro umalis papuntang Laguna o Batangas, sa mga kliyente niyang real estate developers sa Canlubang o sa Calatagan. Siguro.

Para mas lalong maging komportable, tuluyan nang humilata si Bless sa sofa. Nilakasan niya ang telebisyon para hindi marinig ng kaniyang pinsang si Ate Mayet na nasa kalapit na kuwarte, ang pakikipag-usap niya nang malakas sa sarili. Si Ate Mayet na taga-Lucena rin ang kasama niya sa tinutuluyang apartment sa Marulas; sa Marulas din nagtratrabaho ang kaniyang pinsang engineer ng San Miguel Brewery sa MacArthur Highway. Si Ate Mayet na lagi nang napagkakamalang kapatid niya dahil bukod sa kamukha niya—singkit, bilugan ang mukha, maputi—kasintangkad din niya halos ang petite na pinsan, five-feet sarado.

Nilakasan nya ang volume ng telebisyon para hindi siya marinig makipag-usap sa sarili. Ganoon kasi maglinaw ng mga nararamdaman si Bless. Kakausapin ang sarili kahit halos parang interjection lang ang binabanggit. Mga “Anuveh?!” “Antanga-tanga moh!” “Weh ‘no naman?!’” at ang hindi nawawala sa kaniyang Lucena expression na “Yano ay!” Na sa hindi nakakakilala sa kaniya, baka mapagkamalan siyang baliw dahil sa pakikipag-usap sa sarili nang malakas.

Ayaw ni Bless sa “Hbd.” Gaano ba kasi kahirap ang “Happy Birthday!” para hindi mai-type sa cellphone? Sigurado siyang cellphone, hindi laptop o tablet, dahil bukod sa mobile lagi si Ex dahil sa trabaho, may unlimited access sa Internet ang linya nito, plan 999 unlimited mobile Internet na nakatali sa kaniya, ayon sa kontrata, nang thirty months. Sabay silang nag-apply ng linya, at sabay ding naaprubahan nang mismong araw na nag-apply sila gamit ang kani-kanilang credit card, three months ago. Pareho din sila ng kinuhang libreng cellphone, puting iPhone 4s. Bakit hindi man lang siya pinag-aksayahan ng ilang piglas ng daliri, ilang dutdot, para matype man lang ang “Happy Birthday!”? Naihinga ni Bless ang mahabang “Yano ayyyy...” Sabay napatingin siya sa kuwarte ni Ate Mayet. Nangambang narinig ang kaniyang mga sinabi kasabay ng pagbuntong-hininga.

Ano’ng isasagot? I-click ang like? Pero hindi naman talaga like ni Bless ang “Hbd” ni Ex. “Salamat?” Mas mahaba pa sa Hbd. “Ty,” at least iyan medyo sapat para sa tatlong kapinggog na letrang ipinadala ng dating nobyong matanda sa kaniya ng tatlong taon. O kaya, siya kaya ang maglitanya? Manumbat ng mga pagkukulang at pagkakamali kung bakit hindi nag-prosper ang relasyon nilang sumaya din naman kahit papaano, relasyong wala pang isang buwan ang lumilipas mula nang maputol. Pero para ano pa? Baka lalo lang ma-badtrip si Ex. Baka i-interpret iyon ni

Ex bilang deklarasyon na tapos na tapos na tapos na ang lahat. Ayaw ni Bless ng closure sa ngayon, at least on her end. Kahit pa siya mismo ang tumapos sa pamamagitan ng outright na pagsasabing "...Nget, break na tayo." Pero hindi iyon irrevocable break-up. Pwede pa sanang iapela lalo't in-a-relationship pa sa kaniya ang status ni Ex sa Facebook. Kaya niyang mag-compromise kung ito ang ipapanawagan ni Ex. Pero heto, matapos ang "...Nget, break na tayo" niya noong isang buwan, wala na ni ha ni ho, ito na ngang "Hbd" lang kanina.

Pero di ba dapat naman siyang sumaya? Bukod sa hindi pa nagpapalit ng status at walang litrato ng hindi niya kakilalang babae sa Facebook wall ni Ex na halos tatlong linggo nang hindi ina-update, kahit papaano nakaa-lala ang dating nobyo. O alala nga ba? Napabulalas si Bless: "Kasi kasi kasi naman eh..." Hindi ba nakabalandra naman sa Facebook kung sino ang nag-be-birthday sa bawat araw? Dahil hindi niya alam ang isasagot, nagpawala si Bless ng isang malakas na "Anuveeeeh, Bless!" na nalunod sa sigawan at sampalan ng hindi naman niya pinanonood ni pinapansing telenovela. Sinilip niya ang profile ni Ex. Sila pa rin. Sa Facebook.

Naalala niya ang isang ka-department, nagka-copy-paste ng magandang mensahe ng pagbati sa mga nagbe-birthday niyang ka-Facebook. Totoo nga naman, ang makakatanggap, walang kaalam-alam na copy-pasted ang magandang mensahe. Feeling special. Samantalang ang "Hbd" ni Ex, wala. Generic na nga, napakaikli pa! "Yano ay! Kainis!" imik na naman ni Bless sa sarili habang iniuunat ang binti sa sofa. Natanawan ni Bless sa kusina ang isang maliit na kahon ng cake. Tumayo siya para humiwa ng piraso ng black forest. Nabasa niya sa card na kalakip ng kahon na kay Ate Mayet galing ang cake. Bago siya bumalik sa sofa, kinatok niya ang kuwarto ni Ate Mayet. Nagpasalamat. Muli siyang binati ng "Happy birthday!" ng pinsan.

Wala man lang ilusyong espesyal si Bless sa pagbating "Hbd." Kung paanong tinrato siya dati ni Ex bilang espesyal sa loob ng anim na buwan. Mali. Anim na buwan at dalawang linggo kung isasama ang panliligaw. Mali pala uli, anim na buwan at isang linggo lang kung aalisin ang isang linggo nilang tampuhan, na naging awayan, na naging simula ng... simula ng... ng wakas. Dahil lang ba sa pagkukulang ni Ex ng oras para sa kanilang relasyon? Dahil ba sa palagi niyang pagtangi kay Ex na laging ipakita ang nilalaman ng kaniyang cellphone. Iyon lang?

Sagot niya sa matabang na “Hbd.” “Ty” sabay click ng like sa “Hbd.” Sumagot kinabukasan si Ex, “Yw.” Nang-aasar ba?

Kung ibig niyang sabihin sa “Yw” ay “you’re welcome,” may pakiramdam siyang hindi na siya welcome sa buhay ni Ex. Ikinandado ng “Yw” ang pinto ng anumang nalalabing pangitain ng pag-apela. Pakiramdam ni Bless, tinapos ng “Yw” ang conversation. Ang thread na dapat sana ay magli-lead into something happy, romantic, that second-time-around. Sinilip niya uli ang profile ni Ex. Tsineka ni Bless kung naroon pa rin ang kanilang mga larawan noong sila pa. Naroon pa rin. Nakalagay sa album na may pamagat na “Nget and Nget.” Naka-tag pa rin si Bless.

Tawagan kaya niya? Sagutin kaya? Mas masakit kapag hindi. Pinakamasakit kapag sinagot ang tawag at sabihing nagka-client call siya, o busy, at gamitin ang “Will call you back later.” na auto-SMS tulad ng madalas niyang matanggap, tapos walang darating na tawag. Kailangan pa niyang tawagan para ipaalala niyang nag-text siya na kailangan siyang tawagan. Hindi rin nakatis si Bless, tumawag. Unattended. Uulitin sana niya dahil baka lumabo lang ang signal. Huwag na lang.

Oo nga, huwag na lang. Tinapos na ng “Yw” ni Ex. Parang simpleng pagte-text niya ng “k” kung kailangan na niyang tapusin ang conversation sa texting sa nanay niya kapag nangungulit na ito kung kailan siya babalik ng Lucena para madalaw ang pamilya, kahit alam naman niyang si Mimi, ang kapatid niyang bunso, ang nagte-text na dinidiktahan lang ng nanay niya:

“Mahaba nman yata ang bakasyon mo s mhal n araw, parini ka nman d2 – nanay mo to.” K at smiley.

O sa Ate Cecil niya kapag natapos na ito sa kaniyang mini-tutorial by way of texting kung ano ang gagawin sa Excel na laging nagkakamali, lalo na kapag bigayan na ng class card ng mga estudyante nito sa Sacred Heart, o kapag naba-virus ang laptop nito.

“Panu nga uli mag-average kung naka-link sa hiwalay na spreadsheet? Laging nag-e-error eh. Hindi na madetect usb ko, dami ko pa naman files dun, paguwi mo pakiaayos ha?” K at smiley.

O kay Barry na taga-Gulang-gulang, Lucena City. Ang kontrobersyal na si Barry, ang ikatlong sulok sa imagined love triangle nila ni Ex. Si Barry na kaklase niya sa high school sa Quezon High, ang kaniyang masugid na, paano ba tatawagin, hindi naman kasi suitor kasi wala naman talagang sina-

sabi. Masugid na follower? Stalker? Constant liker at taga-comment sa mga status at post niya sa Facebook? Maliban na nga lang kung kasama niya si Denver, alyas Ex, sa mga Facebook post, walang paramdam doon si Barry. Ganito ang tipikal na mensahe ni Barry na nababasa ni Ex:

“Hi, pauwi ka daw d2 sa atin sa pasko ng pgkabuhay, kain tayo sa Buddy’s ng nanay at ate mo?”

“Hi. Napadaan ako sa inyo khapon, ngdala ko ng yema cake, sana makauwi ka para matikman mo. Nxt week p nmn expiration nun.”

“Hi nagkitakita kmi nina Jean & Vibeth sa SM Lucena, musta daw sa yo.”

K at K, minsan may smiley. Tapos ipabubura na ni Ex ang mensahe. Parang mga ganyan.

“K” ANG NAGSASABING TAPOS na ang usapan sa text o chat. O kaya “he he.” At sa kaso ng katatanggap niyang sagot buhat kay Ex nang padalhan niya ng “Ty,” “Yw.” Wala man lang smiley.

“Yano ay,” nabanggit na naman ni Bless habang nagfe-face powder matapos ang lunch break sa office pantry. Pinagtinginan siya ng mga kaopisina. Nagtaka sa expression niya at kung paano niya iyon sinasabi habang ipinapahid at pinapantay sa mukha ang pulbos. Nginitian sila ni Bless. Itinuloy lang ang pagpupulbos.

Kaya dapat na din siyang mag-move on. Kaya gumanti siya sa “Yw” ng walang kabuhay-buhay na “He he.” Pero wala pang limang minuto ang lumipas nang bumulaga sa kaniya sa Facebook ang “Musta u, ok k na?” mula kay Ex. Sinundan ng “Work ka?”

Sasagot agad sana si Bless ng “Yes.” Pero bago pindutin ang sent, nag-alangan siya. Ang “yes” niya ay para talaga sa tanong na “Work ka?” hindi para sa “...ok k na?” Dahil hindi pa siya okey. Hindi siya nagkubli ng dam-damin kay Ex. Kahit noong Denver pa si Ex. Tampo kung tampo, inlove kung inlove, lambing kung lambing, inis kung inis. Inis kung inis lalo na kung uusisain ang kaniyang cellphone na wala naman talagang ibang laman kung hindi mga 90s mellow songs (na tinatawag ni Ex na baduy), litrato niya (mga pangit daw, sabi ni Ex, paulit-ulit na pangit kaya naging terms of endearment nila ang “Nget” sa isa’t isa, short for pangit), at mga litrato nilang dalawa. Mga mensahe buhat kung kani-kanino. “Ano ba kaseeeh?”

bulalas niyang muling nagpatigil sandali sa kuwentuhan ng kaniyang mga kaopisina sa pantry.

Walang halong pagpapanggap si Bless sa relasyon nila noon. Ngayon pa ba siya magpapanggap na okey siya?

Naguguluhan pa rin siya sa kung paanong ang isang araw ng malinaw na usapan tungkol sa career at kasal, ay napunta sa malabong argumento ng selos at pagdaramot, at nauwi sa ilang araw na walang pansinang hanggang sa sumbatan ng hinanakit at pagkukulang hanggang sa, hanggang sa pagsasabing “Go on with your life, Nget. Enjoyin mo na lang nang wala ako.” Na sinagot ni Ex, malakas, napataas ang baritone na boses, “What do you mean, Nget?” Na sinagot niya ng malamig na malamig, flat na flat, halos walang tunog na “I hate beating bushes, Nget. Break na tayo.” Iyon lang. Sabay talikod at alis. Sabay bukas ng pinto ng taksing napadaan sa tapat ng pizza parlor kung saan sila nag-usap noong gabing iyon sa may E. Rod. Saktong-sakto ang parada at baba ng pasahero ng taksi sa kaniyang pagtalikod at pag-iskyerda matapos sabihin ang “...Nget, break na tayo.” On cue, pumarada ang taksi para magbaba ng pasahero. Parang inihanda, ini-rehearse.

Pero totooong buhay ang nangyari.

At para dagdagan ang harsh reality ng “...Nget, break na tayo,” nang nasa loob na at nagpipigil ng luha, biglang ayaw ihatid si Bless ng tsuper ng taksi sa Valenzuela. Sabi, “Sorry, Miss, trapik dun, saka wala na kong pasahero pabalik. Lugi.”

“Ano ka ba, Manong, taksi ka, hindi ka dapat namimili ng pasahero. Sige, makaalis lang dito, kahit sa Monumento na lang,” tungyaw ng mangiyak-ngiyak nang si Bless. Nasa pinto si Ex. Lukot ang mukha, nakapamewang. Walang tangkang pigilin siya dahil alam naman ng binatang hindi siya papipigil noong mga sandaling iyon. Pero bago pa umusad ang taksi, natanawan ni Bless sa huli niyang sulyap kay Ex, ang pagsenyas nito. Itinapat ni Ex sa tenga ang hinlalaki at sa bibig ang hinliliit ng kaliwang kamay. Senyas na iisa ang kahulugan, “mag-usap tayo sa telepono.” Sinimangutan at inirapan niya si Ex. At iyon ang unang pagkakataong nagpalayaw siya kay Denver ng Ex.

“Miss, kasi, ano kasi, ano, trapik din sa Muñoz at Balintawak...”

“Kahit saan, ilayo mo lang ako dito, Manong.” Kaya inihatid si Bless sa SM North. Ibinalibag niya ang pinto pagsara.

Ibinaba ng tsuper na nakangisi ang bintana. “Galit ka ba, miss?”

“Obvious ba, tanginang ‘to,” muni ni Bless na nakasubsob na ang mukha sa panyo. Bumabalong na ang luha.

“Yanong dugas,” bulong ni Bless sa sarili habang naglalakad patungo sa sakayan ng bus na pa-Valenzuela.

“MISS, BAKA KAILANGAN NG company n’yo ng traktora? Marami kami. Kahit surplus o brand-new galing Japan.” Ganyan ang unang spiel ni Ex sa kaniya nang una silang magkita sa isang regional trade fair ng Calabarzon sa SMX sa MOA. Nagkataon lang namang sinasamahan niya noon ang isang kaopisina, ka-team actually, matapos silang mag-client call sa mall para sa business development venture ng kanilang money-transfer company. Makikipag-tie-up ang kompanya ni Bless sa isang rural bank, ang Rural Bank of Calamba, na maraming branches sa buong Laguna para gawing money-transfer outlet. Sa SMX nangyari ang meeting kasabay ng trade fair. Nagkataon namang maagang natapos ang meeting kung kaya nag-ikot-ikot muna si Bless. Naghiwalay silang magkaopisina sa trade fair at nagkasundo na lang sa oras at lugar sa SMX kapag magkikita na sila.

Bahagya siyang hinatak sa siko ni Ex. Iginala sa booth para makita nang malapitan ang mga naka-display na larawan ng traktora at bulldozer at, “mga heavy machineries na kailangan sa, well, kailangan sa bigating heavy industries,” masigasig na paliwanag ni Ex na may tinge of humor.

Habang iginagala siya sa mga larawan sa booth, ipinapaliwanag ni Ex ang mga specifications ng mga higanteng makina:

“Ito Miss, new model ng Caterpillar, ang 2014 CAT D6T XL, may SU blade na s’ya, tapos syempre kasama na ang multi rippers, system one undercarriage hindi katulad nung sinundang model, wala, may built-in UHF radio, all for the price of 12M. But that includes the service warranty, lifetime, at saka hindi mahirap hanapin ang piyesa, in case. Pwede rin siyang i-rent, especially kung minor formation lang naman, like what Ayala Land did dun sa development project nila sa Batangas. Six months, done. Wala pa kaming segunda mano nito, ang meron kami, this, 2011 CAT D6K LGP,” inalalayan naman si Bless sa katabing larawan ng maskuladong bulldozer. Nagsimula uli ang product spiel.

Kalkulado ang salita. Halatang ilang ulit na itong sinabi ni Ex sa mga potential client ng kanilang kompanya, mga triple A construction compa-

nies, mga land developers, engineering firms, engineering departments ng mga local government units. Wala pang tatlong minuto ang ikot nila ni Bless sa booth dahil alam naman ni Ex na biro lang ang lahat, na wala naman kasi sa mukha ni Bless—wala sa kaniyang ayos at pormang naka-corporate attire—na involved siya, o ang kaniyang kompanya, sa heavy industries.

“Thanks for listening, Miss, uhm, Miss? Miss?...”

“Bless Mallari. Business developer ako sa Western Union...”

“I see, so kailangan nyo nga nito,” sabay turo sa mga larawan ng traktora. “Para i-bulldoze nyo ang pera nyo. Dami n’yong pera t’yak.” Napangiti si Bless. Umiling nang nakangiti.

“Hindi namin kailangan, sorry.” Astang aalis na sa booth si Bless.

“Not at all, in fact, nagpahanda na ako ng brewed coffee dun,” inginuso ni Ex ang isa sa apat na maliliit na aluminyong mesang bilog na may tigdadalawang upuan para sa mga mas intimate na client servicing sa booth nila.

“Sorry pero kailangan ko nang umalis,” habang isinasauli ang mga brochures at flyers na inabot sa kaniya ni Ex habang nag-i-spiel ito sa kaniya.

“Kape lang, Miss Bless, sandali lang ‘to, maliit na tasa, sobrang liit hindi mo na makikita ang kape,” yakag sa kaniya ni Ex, banayad na hawak ang siko ng dalaga. Napasunod si Bless. Umupo sila. Nagpalitan ng calling cards. At para masigurong gumagana ang numero ng cellphone ni Bless, nag-miss call si Ex. Kumiririrong.

“Just making sure, lagi na kasi akong naloloko ng mga nagbibigay ng numbers nila. Mukha kasi akong lokohin. Laging inaapi,” ngumiti, lumabas ang dimple ni Ex. Parang sinadya. Na sinadya nga daw pala talaga nang tanungin niya si Ex sa isang date nila noong sila pa. Noong hindi pa Ex si Denver. Noong wala pa sa gunam-gunam ni Bless na magkakakahiwalay sila eventually dahil sa palagay niya’y malabong dahilang pagkukulang sa oras o pagkaasiwa sa tuwing hihiramin at titingnan nito ang nilalaman ng kaniyang telepono. Oo daw, ultimate weapon daw niya ang dimple at ipinapakita lang sa mga gaya ni Bless.

Makisig at matipuno at may kaiitiman si Ex. Malapad ang noo at medyo nakasambulat ang ilong at may kaliitan, 5’5, para sa frame nitong malapad. May bahagyang sungki ang mapuputing ngipin. May limang marka ng

bulutong na nakakalat sa mukha (“high school ako nang magkabulutong, ang kati kaya nakamot ko, kaya ganyan, nagkabutas,” paliwanag ni Ex noong Denver pa siya kay Bless). Kahit mas nababagay kay Ex ang endearment nilang “Nget,” kayang dalhin ni Ex ang sarili, nawawala ang pagka-“Nget” dahil may sapat na confidence, hindi umaapaw, hindi rin naman anemic. Nong unang araw na magkita sila ni Bless, sa trade fair nga sa MOA, kundo do hapit na long sleeves (“as long as lives,” ang pabirong description ni Ex sa suot niyang off white na long sleeves nang sumunod silang magkita sa Megamall) at makitid na kurbatang itim (“300 pesos, pinakamahal na kapirasong tela,” naman ayon kay Ex) na tinernuhan ng gray na slacks (“nakamaong lang ako lagi sa trabaho, o kaya yung panlusong sa bukid,” sabi ni Ex sa suot niyang de-listong pantalon) at itim na synthetic leather na sapatos (sapilitang ibinenta daw sa kaniya nang hulugan ng kaniyang ateng ahente ng Nathaniel).

True enough, matapos nga ang unang pagkakataong magkita sila sa SMX, lagi na nga lang nakamaong at polo shirt at sneakers si Ex. Kasama sa standard get-up nito ang lagi nang nakasukbit na brown leather messenger bag na Fossil ang tatak (“one thousand two hundred sa ukay-ukay sa Baguio,” paliwanag ni Ex tungkol sa bag) na lalagyan ng brochures at product album.

Yes, bukod sa eksaktong kompiyansa sa sarili—hindi mayabang at antipatiko pero hindi rin naman mahiyain—malakas rin ang humor ni Ex. Kaya hindi nagtaka si Bless sa ganitong posturing ng dating nobyo noong hindi pa “sila,” kailangan kasi sa trabaho ni Ex bilang sales engineer (mas sophisticated daw pakinggan kaysa salesperson o salesman) ang ganoong arrive. Madaldal. Humor-laden na daldal.

HINDI NA SILA NAG-USAP. Matapos ang break-date nila sa Morato halos isang buwan na ang nakalilipas. Hinintay ni Bless ang tawag, o kahit ang missed call ni Ex. Wala. Isa, dalawa, tatlong araw. Wala. Isang linggo, wala. Inisip ni Bless na maaaring ipinadaan ang tawag sa bunso niyang kapatid, kay Mimi na estudyante ng Commerce sa Enverga, kaya dinalasan niya ang pakikipagkumustahan sa pamilya niya sa Lucena para mabanggit sa kaniya si Ex, wala rin. Baka tumawag si Ex sa bestfriend ni Bless, si Terre. Wala rin. Hindi raw tumatawag ni nagtetest. Ni private message sa Facebook. Ni hindi nga halos nag-a-update ng status sa Facebook! Walang paramdam

hanggang sumapit na nga ang kaarawan ni Bless. Kung paramdam ngang matatawag ang “Hbd.”

Isang buwan? Paanong natiis ni Ex ang isang buwan? Ganun lang ‘yon?

“Ganun lang ‘yun,” diin sa kaniya ni Terre habang pinupunasan ang tatlong pink na bowling balls na gagamitin nila sa laro ng sumunod na Sabado matapos ang kaniyang birthday. Hindi marunong mag-bowling si Bless pero sa bowlingan sa mall siya niyaya ni Terre, kaibigan at org-mate na niya buhat pa noong college sa U.E., para maging tengang makikinig sa hinaing ng kaibigan. Nang yayain ni Bless si Terre para magkuwentuhan tungkol kay Ex, anim na letra lang ang sagot nito sa text: “Asa pa u.”

Natuklasan daw ni Terre noong isang buwan nang makasama niya ang sariling kaopisina na pampaalis daw ng tensyon ang pagtira sa mga pins, mas malakas daw makaalis ng tensyon kesa videoke na dati nilang ginagawa. Sa bowling hindi lang litid ng lalamunan ang nababanat, pati muscle sa braso, binti, at balakang, nakakapagkuwentuhan pa sila at nakakakain nang sabay habang pinag-uusapan ang, kung tutuusin, ay hindi na daw dapat pang pinag-uusapan. Si Ex. “Asa pa u.” sabi nga ng text ni Terre.

Ni hindi pa nakakapagpagulong sa tanang buhay ni Bless ng mabigat na bowling ball. Iminuwestra sa kaniya ni Terre ang gagawin para makatama ng pins gayong si Terre man ay pangatlong ulit pa lang ding nagbowling. Itinuro ni Terre ang pagbalanse ng katawan, concentrate, buwelo, dahan-dahang paglapit sa bowling alley, pagre-release sa bola, hugot ng tatlong daliri sa butas, pagtulak nang bahagya. Kahit bahagyang-bahagya.

Kanal sa kaliwa ang resulta ng unang tira ni Bless. Natawa silang dalawa ni Terre. Nang umulit ng tira si Bless, ang dulong pin sa kanan lang ang nahagip. Tawanan uli. Nakakabawas nga ng tensyon. Nakakapagpakalma. “Yanong bigat lang ay...” bulong ni Bless sa sarili. Na narinig ni Terre. Nagkangitian sila. Nagtawanan pagkatapos. Hindi alintana ang mga iba pang naglalaro sa katabing alley na pawang hindi rin marunong magbowling.

Sa bawat halili nila sa pagtira at pag-iskor, nagkukuwento si Bless. Mga kuwentong masisingitan ng tili kapag nakanal, naka-spare, o ng pam-bihirang strike. Ni-recall ni Bless ang usapan nila ni Ex, ang huling masa-sabing maayos na usapan bago ang break-up moment sa pizza parlor sa E.

Rod. Tungkol daw iyon sa career ng bente siete anyos niyang nobyo noon. Noong Denver at Nget pa si Ex. Sa isang fast food sa Mandaluyong, pagkatapos nilang manood ng sine, pagkatapos nilang maghalikan sa loob habang nanonood ng sine dahil pangit ang palabas. Dahil yata sinadya nilang pangit ang panoorin. Hagikgikan ang magkaibigan.

Matapos ang isang set, namahinga ang mag-bestfriend. Hinagod-hagod ni Bless ang binting nangawit sa pagtira, hinahagod habang tumutusk ng siomai.

Very promising daw kasi ang career ni Ex. May tinatarget siyang posisyon bilang regional sales director ng traktora at bulldozer sa Mindanao. Daan daw ang regional sales director para maging Mindanao Sales Head dahil magreretiro na in two years ang may hawak ng titulo. Tulad ng kaniwang conversation nila ni Bless, confident si Ex. Confident magsalita, confident na mapapasakaniya ang minimithing posisyon dahil above par daw ang kaniyang performance, in fact, siya daw ang benchmark ng mga newbies ng kompanya, isama pa ang plano nitong mag-enroll ng MBA sa La Salle o Ateneo dahil masyado raw mahal sa Asian Institute of Management. Rosy career prospects, iyan ang sinabi ni Ex sa plano niya. Sa edad na kuwarenta, dapat daw, Country Sales Director na si Ex. “Traktora King na ako,” pabirong sinabi ni Ex. Sa edad na singkuweta, siya daw ang unang Pinoy na director ng Asia-Pacific. Pero wala doon sa usapan mismo ng career ang pagbabago ng ihip ng hangin, kahit pa totoong hindi nabanggit ni Denver kung nasaan si Bless sa mga plano, na dapat sanang magpabago na ng ihip ng hangin. “By that time may mga anak na tayo, baka tatlo na,” iyon ang bahagi ni Bless sa pangarap ni Ex. May dagdag: “Dapat lagi kang prepared sa paglipat ng titirhan kasi ang mga sales director kapag magaling laging nalilipat.”

Nasa ginawa ni Ex ang nagpabago sa usapan. Nasa palagiang ginagawa ni Ex na lagi namang nagpapairita kay Bless.

Tuwing magkukuwentuhan kasi, kapag nalilingat si Bless, laging dinadampot ni Ex ang kaniyang iPhone. As in, lagi. Noong una, ang akala ni Bless, kukuhanin lang ni Ex ang kaniyang iPhone para maglaro ng Plants Versus Zombies. Inasar pa niya ito ng “Mag-download ka nga ng sarili mong games.” Pero natuklasan niyang hindi games ang dahilan kung bakit niya ito kinukuha. Sinisilip ni Ex ang laman ng kaniyang photo album. Binabasa ni Ex ang kaniyang mga mensahe noong araw na iyon.

Binubuksan ni Ex ang kaniyang Facebook app at sinisilip ang mga private messages.

Hindi naman sa ayaw ni Bless na pinakikialaman ang kaniyang gamit, dahil wala naman siyang inililihim kay Denver, pero iyong pagdampot-dampot, iyong pasimpleng pagsilip kapag nagtetest o nagba-browse siya, iyong tanong nang tanong kung sino ang tinetext o tinatawagan, iyong paglapit ng tenga ni Ex na kunwari'y makikinig, iyong maliliit na gawaing iyon ang ikinakaaburido ni Bless.

Wala naman kay Bless ang nasabi nitong “Ano ba? Nanay ko ‘tong kausap ko noh,” nang minsang kulitin siya ni Ex. Nanahimik si Ex sa buong oras na magkasama sila. Wala rin kay Bless ang biglang agaw niya sa kaniyang cellphone nang dutdutin ito ni Ex habang nakapatong ang gadget sa mesa. Naglundo lang ang lahat nang huli nga silang mag-usap nang maayos. Noon ngang pag-usapan nila ang posibilidad ng promotion ni Ex, at posibilidad din ng pagkadestino sa Mindanao.

Naroon na sila sa parteng sinabi ni Bless na “Okey lang naman akong maghintay, kung okey ka na, okey na rin akong pakasal.” Parang ganiyan. Masaya. Pinipiraso noon ni Bless ang isang slice ng thin crust pizza para kay Ex dahil naubos na ng dating nobyo ang unang slice. Pero habang maingat niyang isinasalin ang slice, kinuha ni Ex ang kaniyang iPhone. Kinalikot. Inagaw ni Bless. Bumagsak ang pizza. Nagalit si Ex. Nagalit din si Bless.

“Ang nagagalit may itinatago,” habang pinupulot ni Ex sa mesa ang tumihayang thin crust pizza.

“Ang walang trust and respect, dapat kagalitan.”

“E di galawin mo rin ang iPhone ko.”

“Sorry pero di ko gagawin ang ayaw kong gawin sa akin.”

Wala nang kibuan. Lumamig na ang pizza.

“So?” si Ex. Napalakas ang boses.

At doon na nga pumasok ang “Go on with your life, Nget. Enjoyin mo na lang nang wala ako.”

AS USUAL, SUMANG-AYON SI Terre. Mabuti daw ang ginawa ni Bless nang matauhan ang lalaki. Kesyo there are lessons daw that “you need to learn the hard way.”

“Lesson para kanino?” kibo ni Bless habang sinisimot ang laman softdrinks.

“Lesson niya, kanino pa, tama naman ginawa mo.”

Noon pa man ay winawarningan na ni Terre si Bless. Mukhang bolero daw ang pangit niyang boyfriend. Nagtatago lang daw sa self confidence ang talaga namang walang confidence at mahinang pagkatao ni Ex.

“Ba’t mo naman nasabi ‘yan?” bahagyang nasaktan si Bless sa sinabi ng bestfriend. May kirod pa rin. Katwiran ni Terre, apat na taon na daw siya sa trabaho sa HR ng call center, alam na niya ang takbo ng isip ng mga tao.

“Sa hitsura pa lang at way of speaking.”

“Yano ay,” walang kahulugang nasabi ni Bless. Hinuhubad na ang inarkilang bowling shoes para isauli.

Maliit na bagay ang galit niya. Sino ba kasi dapat ang umunawa sa impulsiveness ng pagdampot sa gadget ng may gadget. Petty. Napaka-petty.

“Hindi petty ‘yan. Walang petty kapag trust and respect na ang involved,” sumingit si Terre. Hawak na ang bowling shoes na isasauli rin niya. Napalakas pala ang pagsasalita ni Bless. Muli, nakikipag-usap pala siya sa sarili. Dito niya gustong-gusto ang kaibigan. Wala nang pagtataka sa kung ano ang out-of-this-world na ginagawa niya. O sinasabi niya. Dahil sa mga hindi nakakakilala kay Bless, mapagkakamalan siyang “may tama” dahil sa pakikipag-usap niya sa sarili nang malakas. Ilang ulit niyang narinig ang “Nababaliw ka ba, Nget?” kay Ex bago sila maghiwalay. Kay Ex. At wala nang magbabago pa sa tawag niyang ito sa lalaking mistula ngang hindi siya nakilala man lamang. Pero ito ang dahilan kung paano niyang higit na nakilala ang sarili. Totoo sa kaniyang pangalan. Kaya pag-uwi ni Bless sa Marulas, ginawa niyang “single” ang kaniyang status sa Facebook. Single, for the entire world to know. Sabay block sa account ni Ex.